

TESTIMONY ID: 280

AGE: 24

AGE RANGE: 21-25

GENDER: f

MARITAL STATUS: single

REGION: Poltava region

OCCUPATION STATUS: Never occupied

FORCIBLY DISPLACED: yes

EDUCATION: Higher education (Expert, Master)

DATE OF TESTIMONY: 2022-06-11

DATE RANGE: 2022 Summer

DESCRIBE YOUR EXPERIENCE OF THE WAR (ENG):

Before the war, I worked in a pharmacy as a pharmacist, helping people, but with the beginning of the war, everything changed once and for all. The first days of the war seemed extremely difficult and stressful. The first week, working without days off for 13 hours with constant fear for my life and the lives of my relatives. The number of visitors to the pharmacy increased 100 times. An extremely large number of people who were forced to leave their homes are looking for at least some kind of shelter. And each such visitor is someone's story of life and salvation. When you see such a person, you want to go out and hug him, to say: "Don't be afraid, you are safe now, you are not alone!". Endless lines of frightened and excited people, and you understand that you have no right, now, to show at least some panic in your eyes, to betray yourself, not now! These people need your support and courage. To help, support, protect - the goal for this day, for every day of this cursed War, which these cursed "Russians" brought into our lives. Here it is, the first day off in the last 2 weeks. Rest at home, but no, not today again! There, our guys are on the front line, they have no rest, so we are in battle, weaving a camouflage net from morning until evening. We are willing to do anything to bring at least some use. And so it was day after day until the day when the shelling of our city began. I still remember that moment - I was crawling around the pharmacy on my knees, the light went out immediately, I had to run to the shelter, my colleague, an older woman, didn't feel well, probably the pressure, I pulled her by the arms to the shelter. What was happening around cannot be described in words. Terror in the eyes of people who are running in different directions, the loud cries of children are interrupted by rocket explosions, here is the shelter at last. Those minutes seemed like hours, everyone was waiting for silence... Unfortunately, after that day, we decided to leave our city and go to western Ukraine as soon as

possible.... Perhaps this story is almost no different from many others, but each one is imbued with terrible pain, pain and sadness for a happy and carefree life before... Dear Ukraine, we love you with all our hearts and this date of February 24, 2022 was forever engraved in the heart of every Ukrainian, but it will come time and we will have a new date, the date of our great victory. We believe in it and so it will be!! Glory to Ukraine, Glory to all heroes and forever and ever death to enemies!!!

НОМЕР СВИДЧЕННЯ: 280

ВІК: 24

ВІКОВИЙ ДІАПАЗОН: 21-25

СТАТЬ: жін

СІМЕЙНИЙ СТАН: неодружений/а

ОБЛАСТЬ: Полтавська область

ОКУПОВАНІСТЬ ТЕРИТОРІЙ: Не були окуповані

ПЕРЕМІЩЕНА ОСОБА: Так

ОСВІТА: вища повна (спеціаліст, магістр)

ДАТА ОПИТУВАННЯ: 2022-06-11

Проміжок часу: 2022 Літо

ОПИШІТЬ СВОЙ ДОСВІД ПЕРЕЖИВАННЯ ВІЙНИ:

До війни працювала в аптеці на посаді провізора, допомагала людям, але з початком війни все змінилося раз і назавжди. Перші дні війни видалися надзвичайно важкими і стресовими. Перший тиждень, працюючи без вихідних по 13 годин із постійним страхом за своє життя та життя своїх рідних. В аптеці збільшилася кількість відвідувачів у 100 разів. Надзвичайно багато людей, які були змушені покинути свої домівки, у пошуку хоч якогось прихистку. І кожен такий відвідувач - це чиясь історія життя та порятунку. Коли бачиш таку людину, хочеться вийти і обійняти її, сказати : «Не бійся, зараз ти в безпеці, ти не сам!». Нескінченні черги наляканих та схвилюваних людей, і ти розумієш, що немає жодного права, зараз, показати в своїх очах хоч якусь паніку, видати себе, ні не зараз! Ці люди потребують твоєї підтримки та сили духу. Допомогти, підтримати, захистити – ціль на цей день, на кожен день цієї проклятої Війни, яку принесли в наше життя ці кляті «руські». Ось він, перший вихідний за останні 2 тижні. Відпочити вдома, але ж ні, знову не сьогодні! Там наші хлопці на передовій, вони без відпочинку, отже і ми в бій, плетіння маскувальної сітки з ранку і до вечора. Ми ладні робити будь-що аби принести хоч якусь користь. І так було день за днем до того дня, коли почалися обстріли і нашого міста. Досі пам'ятаю той момент - навколішки повзу по аптеці, світла не стало одразу, треба бігти у сховище, мій

колезі, жіночці старшого віку, стало недобре, певно тиск, тягну її під руки до сховища. Те, що творилося навколо, неможливо описати словами. Жах в очах людей, які біжать у різні сторони, гучний плач дітей перебивають вибухи ракет, ось воно, сховище, нарешті. Ті хвилини здавалися годинами, всі чекали тишу... На жаль, після того дня ми вирішили покинути наше місто і поїхати якомога швидше на західну Україну Можливо ця історія майже нічим не відрізняється від багатьох інших, але кожна просочена страшним болем, болем та смутком за щасливим та безтурботним життям до... Люба Україно, любимо тебе всім серцем і ця дата 24 лютого 2022 року навіки викарбовувалася у серці кожного українця, але настане час і в нас з'явиться нова дата, дата нашої великої перемоги. Ми в це віримо і так воно буде!! Слава Україні, Слава усім героям і навіки смерть ворогам!!!

COPYRIGHT:

This document is licensed CC BY-NC-ND 4.0. This material may not be redistributed for commercial purposes and may not be altered; no derivatives are permitted. If you wish to redistribute this material, attribution must be given.